Förskolan

Den svenska förskolan hålls idag fram som ett föredöme i världen. Men vem hade väl för bara en generation sedan kunnat drömma om att man nu ser det som självklart att barn ska börja skolan vid ett års ålder? Lärarnas kunskaper om de tidiga barnaårens betydelse för individens utveckling och lärande har betytt mycket för att göra förskolan till en uppskattad egen skolform.

1836

De första småbarnsskolorna

De första så kallade småbarnsskolorna startas i Stockholm 1836. Förebilden var de institutioner som inrättats i Tyskland och England i slutet av 1700-talet och början av 1800-talet. De riktade sig till barn mellan 2 och 7 år och utgick från såväl pedagogiska som sociala principer – de skulle skydda de mest utsatta barnen i det begynnande industrisamhället då många barn utnyttjades som arbetskraft under fruktansvärda villkor. I takt med att folkskolan växte fram och riksdagen 1858 fattade beslut om småskolan som folkskolans första stadium upphörde de flesta småbarnsskolorna att existera.

1854

Den första barnkrubban i Stockholm

Ju fler kvinnor som började förvärvsarbeta utanför hemmen desto mer växte behovet av att inrätta barnkrubbor. Den första barnkrubban öppnaes 1854 på Kungsholmen i Stockholm och skulle ge stöd och tillsyn åt barn till ”fattiga och förvärvsarbetande mödrar”. Här tjänstgjorde diakonissor och kvinnor med sjukvårdsutbildning men personalen saknade utbildning för att arbeta med barns utveckling. Inriktningen var alltså inte i första hand pedagogisk – det handlade mer om tillsyn och förhållandena vid barnkrubborna var ofta mycket torftiga. Pengar saknades för att hålla en rimlig standard på lokaler och hygien.

1892

Under 1800-talets andra hälft spred sig **Friedrich Fröbels** (1782 -1852) idéer om pedagogik för de tidiga barnaåren och synen på barnträdgården som skild från den obligatoriska skolan. **Barnträdgårdar** grundade på Fröbels pedagogik började allmänt inrättas under 1890-talet i Sverige.

1896

Sveriges första Kindergarten startas

Den första barnträdgården (kindergarten) öppnas i Stockholm av Anna Eklund. För att markera skillnaden till den obligatoriska skolan kallade sig lärarna för barnträdgårdsledarinnor. Barnträdgårdarna hade inga kommunala eller statliga bidrag och fick därför förlita sig på avgifter. Det innebar att endast barn från välsituerade hem kunde tas emot i dessa institutioner. Efter hand fick barnträdgårdarna vidare spridning och kunde småningom få kommunala bidrag. Den första ”folkbarnträdgården” grundades i Norrköping 1904.

Skillnaden mellan barnkrubborna och barnträdgårdarna var alltså till en början mycket stor – barnkrubborna var i första hand välgörenhetsinrättningar medan barnträdgårdarna riktade sig till medel- och överklassens barn.

1899

Den första utbildningen för **barnträdgårdsledarinnor** startar 1899 i Stockholm, men den som blivit mest känd är troligen Fröbelinstitutet för utbildning av barnträdgårdsledarinnor som systrarna Moberg startade i Norrköping 1904. Utbildningen var in på 20-talet ettårig och kom allmänt att kallas seminarier.

Maria Moberg öppnar sin första Kindergarten och tar emot en barngrupp i sitt eget föräldrahem på Skolgatan 10 i Norrköping. I Berlin, på Fröbel-Pestalozzihaus, hade Maria Moberg studerat pedagogiska idéer och metoder efter Fröbel.

1904

Ellen och Maria Moberg öppnar Fröbelstugan i Norrköping, den första "folkbarnträdgården".

1905

Föreningen för folkkindergarten startas av systrarna Moberg.

1909

Ellen Moberg grundar Fröbelinstitutet i Norrköping för tvåårig utbildning av barnträdgårdsledarinnor.

1918

Svenska Fröbelförbundet startas

Tillsammans med Anna Warburg startar systrarna Ellen och Maria Moberg Svenska Fröbelförbundet 1918 som kom att utvecklas till förskollärarnas fackliga organisation.

Första numret av Svenska Fröbelförbundets Tidskrift ges ut.

Ända fram till 1930-talet saknade barnträdgårdarna och daghemmen (de tidigare barnkrubborna) nästan helt allmänt intresse. Det fanns ingen förståelse från politiker och statmakt för behovet av insatser för de små barnen – det sågs till och med som ett intrång i familjens och hemmens uppgifter. Därför kämpade institutionerna för de små barnen med stora ekonomiska svårigheter och ledarinnorna och andra förkämpar fick ofta knacka dörr för att få ihop medel för driften. Endast ett fåtal kommuner gav små bidrag och ibland gick industriföretag in med pengar. Största inkomstkällan var gåvor.

I slutet av 20-talet fanns ca 100 barnträdgårdar med plats för ca 3 000 barn. HSB började vid denna tid bygga storbarnkammare i sina flerbostadshus och fler och fler kommuner började ge bidrag till barnträdgårdar och daghem.

1931

Stina Sandels startar en barnträdgård i Mariestad.

1935

Krav på samhällets ansvar för de små barnen

1935 antog Fröbelförbundets möte i Göteborg en resolution som slog fast en rad krav på samhället som gällde ansvaret för de små barnen. Det var bl a krav på att institutioner med pedagogisk inriktning skulle upprättas i de större städerna, att statliga bidrag skulle beviljas kommuner eller enskilda som hade godkända lokaler och godkänd ledning, att staten skulle utöva inspektion och att seminarierna för utbildning av ledarinnor skulle ställas under statlig inspektion som skulle ske i samråd med Fröbelförbundet.

Ett resultat av denna tydliga policy och de krav som Fröbelförbundet överlämnade till socialdepartementet blev att Ellen Moberg, som ordförande för Fröbelförbundet, 1935 fick Socialdepartementets uppdrag att göra en utredning om behovet av barnträdgårdar och barnkrubbor. Hennes utredning ledde till att 1935 års befolkningskommission 1938 lade ett betänkande ”Barnkrubbor och sommarkolonier m.m.”. Där betonades att ”lekskola och liknande institutioner” inte skulle ses som lämpligare som uppfostringsinstitution än hemmet, utan som ett komplement till hemmet och underlätta för familjer att skaffa barn. Barnens behov av pedagogisk verksamhet betonades och de två formerna blev nu daghem för heldagsvistelse och lekskola (nytt namn för barnträdgård) för barn från 2 – 3 års ålder att delta 3 – 4 timmar i pedagogisk verksamhet. Daghemmen skulle också tillgodose mammornas behov av heldagstillsyn och omfatta även spädbarn. Betänkandet föreslog även att statsbidrag skulle utgå för den pedagogiska delen av verksamheten – och att villkoret för bidrag skulle vara att personalen hade föreskriven utbildning. Detta kom att ha mycket stor betydelse för den fortsatta utvecklingen av verksamheten.

Barnträdgårdslärarinnornas organisation tog emot förslaget mycket positivt, men det ledde inte till något beslut i Riksdagen utan frågan fördes till 1941 års befolkningsutredning.

1936

Alva och Gunnar Myrdals bok ”Kris i befolkningsfrågan” väcker debatt och medvetenhet om betydelsen av samhällsinsatser för att främja barnafödande och barnens fysiska och psykiska utveckling i de tidiga åren

Stina Sandels anställs som medarbetare vid Fröbelinstitutet och vid Fröbelförbundets tidskrift.

1939

Fröbelföreningen byter namn till Pedagogiska Föreningen för Förskoleåldern (PFF).

1940

PFF upprättar ett kansli i Stockholm och kom även att fungera som platsförmedling. För medlemskap i föreningen krävdes ”en tvåårig fackutbildning för fostran och vård av barn i förskoleåldern” – en tydlig markering för utvecklingen mot en yrkesorganisation.

Tidningen byter namn till Barnträdgården.

1943

Förslag till normalkontrakt. Alva Myrdals nya idéer.

En kommitté bestående av Britta Schill, Gertrud Olsson och Stina Sandels, som 1941 utsetts till vice ordförande i föreningen, utarbetade ett förslag till ”normalkontrakt” – början till fackliga krav på lön och anställningsvillkor för medlemmarna.

Den nya föreningen vände sig på nytt till regeringen för att kräva statsbidrag. Författare av en skrivelse med dessa krav var Alva Myrdal, som deltagit i befolkningskommissionen som sakkunnig, men som även mellan åren 1941 och 1944 var vald som suppleant i Fröbelförbundets styrelse.

Alva Myrdal hade i sin bok ”Stadsbarn” fört in nya idéer och ny syn på barnträdgårdens och daghemmens roll för att åstadkomma social utveckling i samhället. En stor diskussion inom barnträdgårdslärarinnekåren fördes nu där de tidigare allmänt omfattade idéerna från Fröbel om vikten av en hemliknande och innerlig inriktning för barnträdgårdarna ställdes mot Alva Myrdals syn på barnuppfostran som utgick från modern forskning i barnpsykologi. Man var dock enig på flera punkter: seminarieutbildningen måste vara lång för ett så krävande yrke och statlig kontroll över utbildning och kompetens var nödvändig.

Befolkningsutredningen; kvinnor i arbete

Befolkningsutredningen lämnades sitt förslag 1943. Det utgick beträffande barnträdgårdarna i stort från befolkningskommissionens förslag. Men ett nytt och betydelsefullt argument för att införa statsbidrag för att främja en allmän etablering av barnträdgårdar och daghem var det växande behovet av arbetskraft. Här var kvinnornas intåg på arbetsmarknaden nödvändigt. I den av regeringen tillsatta Arbetsmarknadskommissionen uttalades: ”Då kvinnorna utgöra den reserv, som allt mer måste fylla luckorna inom arbetslivet, framstår det som synnerligen angeläget, att de hinder, som kunna försvåra för kvinnorna att gå ut i produktionslivet, i möjligaste mån undanröjas. Arbetsmarknadskommissionen har i olika sammanhang erfarit, att svårigheterna för mödrarna att placera sina barn många gånger gör det omöjligt för dem att antaga arbete.”

Det fanns dock ett allvarligt problem som gjorde barnträdgårdsledarinnorna upprörda: Trots att utredningen hade ansett det skäligt att det skulle råda lönejämställdhet mellan barnträdgårdsledarinnor och småskollärare, ansåg man att det p g a rådande kristid var nödvändigt att utgå från en lägre nivå för barnträdgårdsledarinnorna.

Statsbidraget kunde inte beviljas till privata anordnare, och knöts till personalens utbildning. Det konstruerades så att det utgick till ”person som genomgått tvåårig utbildning vid seminarium för småbarnsuppfostrarinnor”. Institutioner som saknade utbildad personal kunde alltså inte få statsbidrag!

Kårorganisation eller förening?

Två andra riktningar kom nu till ytan i föreningen – de som ville stärka barnträdgårdslärarinnornas ställning genom att driva på arbetet med villkorsfrågorna. En sådan förening skulle i första hand vara till för de yrkesverksamma, men utan att man därmed gjorde avkall på de pedagogiska frågorna och kontakten med vetenskapen – detta var fullt förenligt med strävandena att bilda en kårorganisation. Stina Sandels, Britta Schill, Gertrud Olsson, Ann-Margret Eriksson var ledande företrädare för denna uppfattning.

De som hade en annan uppfattning menade att man borde vara en förening som hade som främsta syfte att främja förskoleålderns behov, vetenskapligt arbete, fortbildningskurser, tidning och internationella förbindelser. I denna förening skulle alla som var intresserade av småbarnsfostran kunna vara medlemmar – alltså även ”t ex lärare och husmödrar”. Parallellt skulle då en kårorganisation byggas som kunde disponera några sidor i tidskriften. Främsta företrädare för denna uppfattning var Alva Myrdal, men även Gunnel Carlsson.

Efter en omröstning på årsmötet 1943 i Stockholm vann förslaget om en kårorganisation stort med 255 röster mot 43. Året därpå antogs namnet Sveriges Barnträdgårdslärarinnors Riksförbund (SBR) med 282 röster mot 49 för förslaget Sveriges Förskollärarinnors Riksförbund. Ledarinnorna hade alltså blivit lärarinnor.

1944

Från 1944 blir statsbidraget oberoende av hel/halvdagsinstitution.Det är villkorat till personalens utbildning: ”person som genomgått tvåårig utbildning vid seminarium för småbarnsuppfostrarinnor”

Sveriges Barnträdgårdslärarinnors Riksförbund (SBR) bildas och blir fackförbund. Det alternativa namnet Sveriges Förskollärares Riksförbund avslås. Stina Sandels blir ordförande. Yrkestiteln är barnträdgårdslärarinna.

Sexåringar i barnträdgård eller förskola?

En fråga som diskuterades och väckte stor debatt bland barnträdgårdslärarna var den om sexåringarnas plats – skulle den vara i barnträdgården eller skulle sexåringarna flyttas till skolan och ha ett förskoleår i skolan? Ett argument för barnträdgården var att det var angeläget för alla de sexåringar från bokligt mindre bildade hem som inte gick i någon barnträdgård att komma till en utvecklingsfrämjande miljö. SBR ansåg i motsats till folkskollärarna i SAF att barnträdgårdsverksamheten skulle utvidgas. Man motiverade sin syn med att ”barn bör få lära sig leva innan de lära sig att läsa”.
SBR överlämnade en skrivelse SAF där man menade att i stället för att föra sexåringarna till skolan borde sjuåringarna föras över till barnträdgården. Småskollärarna lyssnade till detta och kom fram till att barnträdgården inte skulle inlemmas i skolan. De menade däremot att förskoleinstitutionerna borde föras över från Socialstyrelsens inspektion till Skolöverstyrelsen. Om det skulle införas ett förskoleår så hade Småskollärarna uppfattningen att det var barnträdgårdslärarinnor som skulle ha hand om barnen.

1945

Socialstyrelsen blir ansvarig för barnomsorgen

BRF beslutar sig för att ansluta sig till Socialtjänstemannaförbundet - man vill ha förhandlingsrättsfrågan löst. Det kom dock inte till någon bra lösning förrän anslutningen till SFL 1949.

1946

1946 examineras 102 barnträdgårdslärarinnor: Göteborgs Förskoleseminarium; Fröbelinstitutet, Norrköping; Socialpedagogiska seminariet, Stockholm; Pedagogiska insitutet, Uppsala; Socialpedagogiska institutet, Örebro.

1949

SBR ansluter sig till nybildade federativa Svenska Facklärarförbundet (SFL) där man får styrelserepresentation. Ann-Margret Ericsson efterträder Stina Sandels som ordförande och leder förhandlingarna med SFL.

1950

I tidningen Barnträdgården diskuteras att man vill få bort "institutionsprägeln" för barnen, det är viktigt med trivseln.

1951

Betänkandet ”Daghem och förskolor”

”Kommittén för den halvöppna barnavården” som tillsatts 1946 lämnade sitt betänkande 1951 - ”Daghem och förskolor” och mönstrade nu ut de gamla begreppen och slog fast att det fanns två kategorier - daghem och förskolor. Hela betänkandet var mycket framåtsyftande och mottogs med stor entusiasm av SBR som dock i sitt remissvar bl a menade att beteckningen förskola skulle användas för daghem och att verksamheten borde benämnas förskoleverksamhet. Eftermiddagshemmen borde bli fritidshem. Kommittén betonade att det var barnens behov som var grunden för verksamheten och att den borde byggas ut, vara öppen för alla så att alla barn från 3 till 7 år kunde tas emot. SBR välkomnade en kommunalisering med statliga bidrag på samma sätt som gällde för folkskolan. SBR förde också fram uppfattningen att seminarieutbildningen borde förlängas från två till tre år och tillstyrkte ett förstatligande av seminarierna.

Lika stor som entusiasmen över betänkande var, lika stor blev besvikelsen när det stod klart att regeringen tänkte lägga hela betänkandet i byrålådan. Den kom dock att ha stor betydelse för kommande utredningar och reformer på området.

1955

Sveriges Förskollärares Riksförening (SFR) bildas.
Yrkestiteln ändras till förskollärare.

Namnfrågan och ny ordförande

Namnfrågan fortsatte att engagera – barnträdgården och daghemmen levde kvar som begrepp och de som nu ville införa begreppet förskollärare i stället för barnträdgårdslärarinna mötte motstånd i organisationen. Efter många och långa diskussioner beslöt ett ombudsmöte till slut – med 62 röster mot 6 att använda begreppet förskollärare och att förbundets namn hädanefter skulle vara Sveriges Förskollärares Riksförbund (SFR).

Gunnel Carlsson tillträdde som ordförande 1955. Medlemsantalet var då 1 500. 1975 hade det ökat till 15 000 och inför samgåendet med Sveriges Lärarförbund 1990 var förskollärarna drygt 50 000!

1962

Förskollärarutbildningarna förstatligas och bedrivs vid seminarier.

1968

Barnstugeutredningen tillsätts.

1969

SFR har 6400 medlemmar. Tidningen Barnträdgården byter namn till Förskolan.

1972

Barnstugeutredningens betänkande Förskolan

1968 tillsattes Barnstugeutredningen. SFR bevakade intensivt utredningens arbete och såväl SFR som SFL (genom TCO) fick direkt inflytande genom representation i utredningen. SFR var mycket positiva till utredningsdirektiven men var också kritiska till att de bara omfattade den inre verksamheten för 5-6 åringar – den borde gälla alla förskolebarn.

Även om långt ifrån allt i utredningen kom att bli riksdagens beslut, så kan inte betydelsen av Barnstugeutredningen för utvecklingen av den moderna förskolan underskattas – direktiven var mycket framåtsyftande och innehöll mycket av den policy som SFR drivit under många år. SFR och SFL var i stort mycket positiva.

Betänkandet 1972 var bra, det preciserade målsättningen för förskolan, belyste förskolans inre arbete, behandlade hela förskoleåldern och föreslog anvisningar som kunde utvecklas till studieplan utan att ha karaktär av en hårt strukturerad kursplan som SFR inte ansåg vara lämplig i förskolan.

Utredningen föreslår bland annat att förskollärare och barnskötare ska bilda gemensamma arbetslag.

SFR gick dock emot förslaget om 20 barn i syskongrupper och krävde genomgången yrkesutbildning som förutsättning för anställning. Vidare att krav på behörighet och barngruppstorlek skulle regleras i en förskolelag. Förskollärare skulle ha det yttersta ansvaret för det pedagogiska arbetes planläggning, utförande och uppföljning. SFR var också kritiska till att Socialstyrelsen föreslogs bli tillsynsmyndighet och förordade i stället Skolöverstyrelsen.
--
Barnstugeutredningen på 1000 sidor publiceras under namnet Förskolan del I och II. Utredningen föresår bland annat att förskollärare och barnskötare ska bilda gemensamma arbetslag.
--
I tidningen Förskolan diskuteras natttöppna daghem livligt - "En fråga om trygghet för barnen" - det kräver förskollärare.

1973

När Barnstuegutredningens förslag slutligen manglats igenom departement och riksdag är det mycket urvattnat.

Besvikelsen inom SFR över riksdagsbeslutet är stor. Förskollärarna känner sig lurade.

1975

Förskolelagen införs. Den innebär förskola för sexåringar, avgiftsfri 525 timmar om året, planmässig utbyggnad av förskoleverksamheten i varje kommun för barn med förvärvsarbetande eller studerande föräldrar.

1976

Den nytillträdda borgerliga regeringen lovar förbättringar för förskolan – förenklingar i statsbidraget, normer för gruppstorlek, personaltäthet och personalutbildning. Men av detta fanns inget i propositionen till riksdagen.

När den nya Barnomsorgslagen kom 1976 betonade SFR att det krävdes centrala kvalitetskriterier i form av en stadga till lagen. (Förskolan nr 2 1976) Därför blev reaktionen mycket stark när Socialutredningen i sitt slutbetänkande 1977 föreslog att barnomsorgslagen skulle integreras i Socialtjänstlagen – detta blev också riksdagens beslut när den nya Socialtjänstlagen antogs samma år.

1977

Förskollärarutbildningen blir högskoleutbildning. Den förlängs från fyra till fem terminer.

1979

Tidningen Förskolan rapporterar om positiva erfarenheter i Göteborg av samverkan förskola - grundskola.

1980

SFR påbörjar arbetet med sikte på att få ett pedagogiskt program för förskolan.

1981

SFR ställer kravet att statsbidraget kopplas till krav på utbildad personal men vinner inget gehör hos socialminister Karin Söder.

1983

SFR påverkansarbete för att få igång debatten om en läroplan för förskolan sattes igång under 1981 och 1983 antog SFR ett handlingsprogram i syfte att uppnå en nationell läroplan för förskolan.

1985

Riksdagsbeslut om förskola för alla barn.
1985 kom Socialstyrelsen med ett förslag till pedagogiskt program för förskolan som SFL i stort uppfattade som en bra början. En arbetsgrupp där Solweig Eklund från SFL ingick hade tillsatts 1984 för att utarbeta underlag för ett riksdagsbeslut. Det resulterade i propositionen ”En förskola för alla barn” och 1985 fattade Riksdagen beslut om en förskola för alla barn från 1 ½ år till skolåldern.

En arbetsgrupp där Solweig Eklund från SFL ingår utarbetar underlag för ett riksdagsbeslut om förskola för alla barn.

1987

Socialstyrelsen ger ut det nya pedagogiska programmet i form av allmänna råd. SFL som hade ingått i Socialstyrelsens expertgrupp var i stort positiva – men kritiska till att det inte innehöll krav på förskollärarutbildning för arbete i barngrupp.

1990

Flexibel skolstart med skolpliktsålder 6 år. SFR är den största föreningen inom SFL med över 50.000 medlemmar.

1991

Riksdagen beslutar om en förskola för alla barn, oavsett om föräldrarna förvärvsarbetar eller studerar.

SFL går samman med SL och bildar Lärarförbundet SFR och övriga riksföreningar upphör och ersätts av skolformsnämnder.

1993

Förskolan firar 75-årsjubileum.

1996

Det gamla kravet att **förskolan** skulle **inordnas i utbildningssystemet** får äntligen gehör genom att den nye statsministern Göran Persson ger sitt stöd till detta i regeringsförklaringen.

Tidningen Förskolan utses bland 256 facktidningar till Årets facktidning i Sverige.

1997

Lärarutbildningskommitté tillsätts (LUK 97)

Regeringen tillsätter en lärarutbildningskommitté (LUK 97). Skälet var de förändringar som skett – nya läroplaner, kursplaner, betygssystem och den samordnande organisationen för skola och förskola. Lärarförbundet och LR var eniga om att den nya lärarutbildningen skulle innefatta även förskollärarna. Förslaget som presenterades 1999 låg till grund för riksdagsbeslut 2000 och innebar en ny gemensam examensordning för alla lärarkategorier. Utbildningen för förskollärare och fritidspedagoger förlängdes till 140 poäng med samma form och omfattning som utbildning av lärare mot grundskolans tidigare år. Den nya utbildningen som startade 2000 innebar enligt Lärarförbundet ett nytt sätt att lägga grunden för lärares yrkesprofession och för yrkets vidareutveckling, både när det gällde kompetensutveckling och forskarutbildning och forskning.

BOSK föreslår gemensam läroplan

Barnomsorg och skola-kommittén (BOSK) föreslår att en gemensam läroplan för förskoleklass, grundskola och fritidshem ska inrättas. Solweig Eklund ingick i en referensgrupp till utredningen. Kommittén föreslår även att en läroplan för åren 1 – 5-åringar ska inrättas och att förskolan 1 – 5 år blir en egen skolform inom det offentliga skolväsendet, att samma behörighetsregler borde gälla för lärare inom förskolan 1-5 som för övriga lärare inom skolväsendet. Begreppet barnomsorg borde tas bort och förskola användas konsekvent. Till allt det var givetvis Lärarförbundet positivt.

I regeringens proposition hade dock stora försämringar skett – läroplanen inrättades visserligen (Lpfö98) men ett smolk i glädjebägaren var att propositionen inte följde BOSK:s betänkande – att förskollärarna skulle ha det pedagogiska ansvaret – nu lades det på hela arbetslaget. Förändringarna i skollagen om egen skolform m.m. för förskolan ville regeringen hänvisa till en särskild skollagsutredning.

Trots detta var läroplanen (Lpfö98) en milstolpe i SFL:s och SFR:s mångåriga kamp för att etablera förskolan som det första steget i utbildningssystemet.

1998

Lpfö 98 - första läroplanen för förskolan

Daghem och deltidsgrupp försvinner nu helt som begrepp ur skollagen och ersätts med förskola

Skolverket ny tillsyndsmyndighet för förskolan

Förskoleklass för sexåringar införs och bildar en egen skolform inom det offentliga skolväsendet

Förskolan under utbildningsdepartementet

1998 kommer det historiska beslutet att förskolan skulle föras över från Socialdepartementet till Utbildningsdepartementet, vilket Lärarförbundet länge arbetat för. Riksdagen fattade detta beslut samtidigt som den tog beslut om Lpfö98 – läroplanen för förskolan. En arbetsgrupp tillsattes som skulle se hur de delar i socialtjänstlagen som reglerade barnomsorgen kunde arbetas in i skollagen. Förskoleklass för sexåringar inrättades och blev en egen skolform.

Lärarförbundet och LR kräver en översyn av skollagstiftningen och en skollagskommitté tillsätts där Lärarförbundets ordförande Christer Romilson och LR:s ordförande Tomas Johansson ingår som ledamöter. De kräver bl.a. att samma behörighet ska gälla för förskollärare som för övriga lärare och att förskolan ska vara en egen skolform.

1999

Skollagskommittén tillsätts.

Tidningen Förskolan genomför en omröstning om århundradets pedagog. Segrar gör Maria Montessori och tvåa blir Loris Malaguzzi. På tredje plats kommer Ingrid Pramling Samuelsson.

2000

Allmän förskola införs för 4 – 5-åringar

Maxtaxan införs men är frivillig för kommunerna

2002

Mot en ny skollag

Skollagskommittén som s-regeringen tillsatte 1999 lämnar sitt slutbetänkande. Motiven var desamma som för lärarutbildningsutredningen – den moderna skolan kräver anpassningar i skollagen.

2003

Allmän avgiftsfri förskola införs för alla barn i åldern fyra och fem år.

2004

Förskolan får bäst resultat av alla undersökta samhällssektorer i Svenskt Kvalitetsindex och TCO:s kanonpris gick till Sveriges förskolor.

2010

Regeringens skollagsberedning som tillsattes 2006 lägger ett nytt förslag. Beslut tas i riksdagen under våren 2010.